ret,& de his vniuerſaliter definire primus quæreret (naturalia enim parumper Democritus tetigerat ſolùm, & aliquatenus calidum & frigidum definierat. Pythagorici etiam priùs de quibuſdã paucis, quorum rationes ad numeros reducebant, veluti quid eſt tempus, aut iuſtum aut nuptiæ) ille ſanè rationabiliter quærebat ipſum quid eſt: ſyllogizare enim quærebat. Syllogiſmorum vero principiũ eſt ipſum quid eſt. Nondum enim tunc erat vis dialectica, vnde & poſſent abſque eo ipſo quid eſt, contraria conſiderare, vtrum contrariorum eadem ſcientia eſſet. Duo nanque ſunt, quæ Socrati iure proprio attribuat quiſpiam, inductiuas orationes, & definitionem vniuerſalis. Hæc enim ambo circa principium ſcientiæ ſunt. At Socrates quidem vniuerſalia non ponebat ſeparata nec definitiones: quidam verò ſepararunt, ac talia, entium ideas appellarunt. Quare ferè accidebat eis eadem ratione, omnium, quæ vniuerſaliter dicuntur, ideas eſſe. At ſimile eſt, ſicuti ſi quis numerare volens, cùm quidem pauciora exiſtant, arbitretur non poſſe: cùm verò plura faciat, numeret. Plures etenim (vt ita dicam) ſpecies ſunt quàm ſenſibilia particularia: de quibus cùm cauſas quærerent, ex his ad illas proceſſerunt. Nam & ſecundum vnumquodque eiuſdem nominis ſunt & præter ſubſtantias: cæterorum quoque in multis eſt vnum, & in his, & ſempiternis. Cæterùm quibus modis oſtenditur, quòd ſpecies ſunt, ſecundum nullum horum apparet. E quibuſdam nãque non eſt neceſſe fieri ſyllogiſmum: è quibuſdam verò, etiam quorum non putant, horum ſpecies fiunt. Secundum nanque rationes, quæ ex ſcientiis, ſpecies erunt omnium quorum ſcientię ſunt: ſecundum verò vnum in multis, etiam negationum: & ſecundum quod intelligimus aliquid eius, quod corruptum eſt, etiam corruptibilium: ſiquidem horum aliqua conceptio eſt. Inſuper quædam rationum, eorum etiam, quæ ad aliquid ſunt (quippe cùm exactiſſimæ ſint) ideas faciunt, quorum non dicimus eſſe per ſe genus: quædam etiam tertium hominem dicunt. Et ſimpliciter hæ de ſpeciebus rationes, illa perimunt, quæ magis, quàm ipſas ideas eſſe volunt, qui ſpecies dicunt. Accidit enim non eſſe priùs dualitatem, ſed numerum, & eo, quod eſt aliquid, etiam id, quod per ſe eſt: & cuncta quæcunque cùm quibuſdam ſequerentur de ideis opiniones, aduerſa facere principiis. Item, ſecundum exiſtimationem, ſecundum

A γματευομένου, καὶ περὶ τούτων ὁρίζεσθαι καθόλου ζητοῦντος πρώτου (τῶν μὲν γὰρ φυσικῶν ἐπὶ μικρὸν Δημόκριτος ἥψατο μόνον, καὶ ὡρίσατό πως τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν· οἱ δὲ Πυθαγόρειοι πρότερον περί τινων ὀλίγων, ὧν τοὺς λόγους εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀνῆπτον, οἷον, τί ἐστι καιρὸς, ἢ τὸ δίκαιον, ἢ γάμος) ἐκεῖνος δὲ εὐλόγως ἐζήτει, τὸ τί ἐστι. συλλογίζεσθαι γὰρ ἐζήτει. ἀρχὴ δὲ τῶν συλλογισμῶν, τὸ τί ἐστι. διαλε
B κτικὴ γὰρ ἰσχὺς οὔπω τότ' ἦν, ὥστε δύνασθαι καὶ χωρὶς τοῦ τί ἐστι τἀναντία ἐπισκοπεῖν, καὶ τῶν ἐναντίων εἰ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. δύο γάρ ἐστιν, ἅ τις ἂν ἀποδοίη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους, καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου. ταῦτα γάρ ἐστιν ἄμφω περὶ ἀρχὴν ἐπιστήμης. ἀλλ' ὁ μὲν Σωκράτης τὰ καθόλου, οὐ χωριστὰ ἐποίει, οὐδὲ τοὺς ὁρισμούς· οἱ δ' ἐχώρισαν, καὶ τὰ τοι
C αῦτα τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσαν. ὥστε συνέβαινεν αὐτοῖς σχεδὸν τῷ αὐτῷ λόγῳ, πάντων ἰδέας εἶναι τῶν καθόλου λεγομένων· καὶ παραπλήσιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀριθμῆσαι βουλόμενος, ἐλαττόνων μὲν ὄντων οἴοιτο μὴ δύνασθαι, πλείω δὲ ποιήσας, ἀριθμοίη. πλείω γάρ ἐστι τῶν καθ' ἕκαστα αἰσθητῶν ὡς εἰπεῖν τὰ εἴδη, περὶ ὧν ζητοῦντες τὰς αἰτίας,
D ἐκ τούτων ἐκεῖ προῆλθον. καθ' ἕκαστόν τε γὰρ ὁμώνυμόν ἐστι καὶ παρὰ τὰς οὐσίας, τῶν τε ἄλλων ἕν ἐστιν ἐπὶ πολλῶν καὶ ἐπὶ τοῖσδε, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀϊδίοις. ἔτι καθ' οὓς τρόπους δείκνυται ὅτι ἔστι τὰ εἴδη, κατ' οὐδένα φαίνεται τούτων. ἐξ ἐνίων μὲν γὰρ οὐκ ἀνάγκη γίνεσθαι συλλογισμόν· ἐξ ἐνίων δὲ καὶ οὐχ ὧν οἴονται, τούτων εἴδη γίνεσθαι. κατά τε γὰρ τοὺς λόγους τοὺς ἐκ τῶν ἐπιστημῶν, ἔσται εἴδη πάντων ὅσων ἐπι
E στῆμαί εἰσιν· καὶ κατὰ τὸ ἓν, ἐπὶ πολλῶν, καὶ τῶν ἀποφάσεων· κατὰ δὲ τὸ νοεῖν τι φθαρέντος, τῶν φθαρτῶν. φάντασμα γάρ τι τούτων ἐστίν. ἔτι δὲ οἱ ἀκριβέστατοι τῶν λόγων, οἱ μὲν τῶν πρός τι ποιοῦσιν ἰδέας, ὧν οὔ φασιν εἶναι καθ' αὑτὸ γένος· οἱ δὲ τὸν τρίτον ἄνθρωπον λέγουσιν. ὅλως τε ἀναιροῦσιν οἱ περὶ τῶν εἰδῶν λόγοι, ἃ μᾶλλον βούλονται εἶναι οἱ λέγοντες εἴδη, τοῦ
F τὰς ἰδέας εἶναι. συμβαίνει γὰρ μὴ εἶναι πρῶτον τὴν δυάδα, ἀλλὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τούτου τὸ πρός τι, καὶ τὸ καθ' αὑτό. καὶ πάνθ' ὅσα τινὲς ἀκολουθήσαντες τῶν περὶ τῶν εἰδῶν δόξαις, ἠναντιώθησαν τῶν ἀρχῶν. ἔτι κατὰ μὲν τὴν ὑπό-